

PARLEM DE CUINA

Petits cuiners (iII)

Tal i com ja vàrem fer la setmana passada; la recepta no us la donaré jo, deixaré que siguin els petits cuiners de les activitats extraescolars del Fossaret els que us donin bon consells gastronòmics. Per a la jornada gastronòmica d'avui usarem pasta de fulls; tant pels aperitius com per a les postres.

Abans de continuar, però, vull agrair a Shadda i a Addaia la possibilitat de fer aquests articles i les fotografies.

Saladets Mil fulles:

Un paquet de pasta de fulls.
1 pot d'olives
1 llauna de tonyina
1 poc de sobrassda
Formatge
Orenga
Sal i oli
Salsitxes.

Elaboració:

Tallau la pasta de fulls a quadradets i ompliu-los amb els diferents ingredients, segons us agradin. Doblegau la pasta sobre si mateixa embolicant el farciment, pintau-la amb ou batut i enformau-los a 150°, fins que la pasta pugui i quedi doradeta. Es poden coure agafats amb un escuradents si fos

necessari.

Tarta de Poma

Un paquet de pasta de fulls
Sis ous
150 grams de sucre
100 grams de mantega
Tres pomes
Nata.

Elaboració:

Folrau un motlle amb la pasta ben fina i l'enfornau fins que comenci a agafar un poc de color (podeu picar la superfície per a que no pugui massa).

Dins un bol hem de batre el sucre i la nata i dins una pella hem de saltejar les pomes tallades a làmines amb la mantega i un poc de sucre. Mesclam ambdós preparats i posam la mescla damunt la pasta de fulls i tornam a enfornar un 15-20 minuts més.

Hem d'esperar que sigui freda per treure-la del motlle.

Que passeu una bona setmana i ens trobam aquí, dintre de set dies. Podeu trobar més cuina per a fer amb els nins a www.cuinant.com

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Temps de tardor: Una ditada de mel i una bescollada

Abans de posar-me per feines, vull començar aquest article felicitant al cor infantil i a la Banda Municipal de Música, pel Concert de Santa Cecília. Molt maco i a més la qualitat i el bon saber fer foren immillorables. També i perquè no, esmentar l'obra del quixot perfectament narrada i amb unes il·lustracions de Marcel Pinto, molt ben aconseguides. Un conjunt on narració, música i il·lustracions es conjuntaren d'una manera magistral. Felicitar també a Joan Vercher per tota la feina feta. Que hi hagi aquestes institucions em fa sentir orgullós i al mateix temps recompensat en veure com la sensibilitat es fa patent des del dels nins fins als adults, dins del món de la música. Diuen que de tant en tant "una ditada de mel" ajuda a continuar el camí. Doncs aquí va la meua. I també les gràcies per tot el que ens aneu oferint.

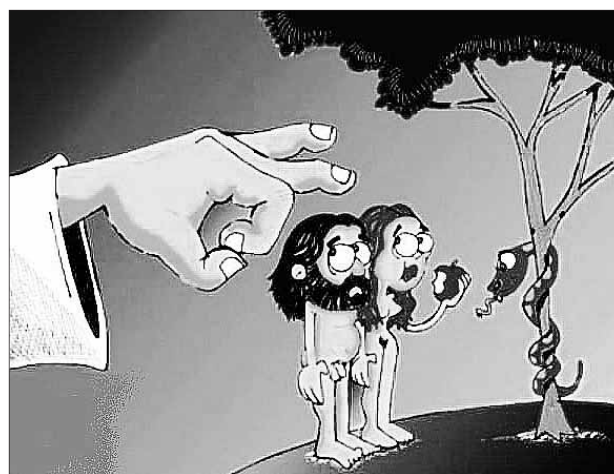
Després de tractar un tema molt agradable per a mi, no em quedarà més remei que passar a uns altres, que a vegades em fan agrura i qualque cosa més que no es pot escriure. He escoltat les darreres declaracions de "l'eminència" (juas x225) monsenyor Rouco Varela, en les que diu que s'ha d'oblidar la guerra incivil perquè els joves no duguin aquest llast. **No ha parlat de "l'educació" que l'església Catòlica va donar durant anys i el llast que va carregar a molta part de la joventut, jo entre ells; quan tot era pecat.**

Tampoc han parlat ni en parlaran mai de la responsabilitat que té la Santa Mare Església amb el maltractament a les dones que es pateix actualment. I tot el que feren per arraconar-la i robar-li de manera fefaent la seva autoestima. Llast? Ells sí que han estat un gran llast i encara ho són, per una gran part de la ciutadania democràtica.

Per cert, la barrina que feren per accedir al control de l'educació, fou beneir la creuada i els canons del General Franco. Santa Barra, ora pro nobis. Les seves quotes de poder actual venen d'aquell temps. Ja els hi va anar més que bé, que es cepillassin la república (govern elegit a les urnes pel poble) i passejar baix pal·li (igual que a la sagrada forma; hipòcrites;) al general colpista, després autoeregit "Caudillo de España por la gracia de Dios". Hom no es vol fitxar amb les seves pixades (o no, són sibil·lins, manipuladors i malintencionats) fora de test. Però n'hi ha algunes (a vegades més de les que podem aguantar) que vessen.

No es queda tan sols amb aquesta afirmació, sinó que té els sants dallonses (desconeix si hi ha dallonses sants o

beatificats) de dir que la crisi ve debuda a l'avarícia. Malbarament i "derroche". Que el màxim responsable de la Conferència Episcopal Espanyola, s'atreveixi a criticar a algú o alguns d'avarícia i "derroche", fa vera el dit: "que l'ase li va dir al porc: Orellut! Com si ells no n'haguessin patit mai d'aquests pecats; venials o mortals?"

Responsabilitats de la cúpula o cúpules de l'església

catòlica durant tant i tants d'anys? Moltes, més de les que han demanat perdó, entre elles la situació que mantingueren a la dona durant tot el període del "nacionalcatolicisme". I ara com en tinc ganes, i si no m'haguessin punyit, doncs ara que es fotin, analitzem com estructuraren les distintes categories de dones, segons la interpretació de les sagrades escriptures.

En primer lloc ens situem a Eva, a la que carreguen de la responsabilitat del "pecat original" per a tota la humanitat. Al mateix temps, com és tant "dolenta" segons ells, provoca l'expulsió del paradís, temptant a Adan i ajudant a satanàs (en forma de serp) que li ofereix la poma de la ciència del bé i del mal i ella de passada li ofereix a Adan.

També i de retop, responsable i culpable de la maledicció que, aquest déu cruel (tal volta fet a la seva imatge), fa carregar sobre tots els éssers humans: "Guanyaràs el pa amb la suor del teu front i tu dona, pariràs amb dolor". Que vos

sembla poc, per arribar al Concili de Trento o Nicea, ara no ho puc recordar, on s'acorda que la dona, també té ànima, fins al moment, tractada com un moble o objecte, a la que es podia repudiar sempre que el mascle ho considerés.

Passem a una segona dona. Maria de Magdala, de professió prostituta, a la que Jesús té una certa predilecció. Li haguessin pogut triar una altra professió, idò no.

Les germanes de Llätzer, i moltes altres que són del poble pla.

En canvi, Maria, la que seria la mare de déu, no. La trien de casa bona i a més descendent de la Casa de David. Parts i quarts?.

Que no noteu cap incoherència amb els distints tipus de tractament.

He volgut fer aquest anàlisi, ara que s'ha celebrat el dia de la dona maltractada. Ells i no ningú més, controlaren l'educació des dels anys 40 fins el 76 i encara tenen molts col·legis on poden continuar, té un grau de responsabilitat amb el que està passant ara. **Ells anul·laren l'autoestima de la dona. Ells propugnaren una societat masculista on la dona havia d'estar sotmesa, i el franquisme va donar el ple suport i alguna cosa més a la iniciativa. Tant que li convenia tenir a la dona "atada y con la pierna quebrada en casa".**

Si no m'haguessin estirat de la llengua, a lo millor s'haguessin estalviat tot el que he escrit. Sobre el tema de la pederàstia i altres porqueries no n'escriré ja que ha estona ho vaig fer. No tenen, ni carisma ni autoritat suficient, per intentar difondre uns valors morals i ètics, que ells mateixos i molts dels seus es passen a diari per l'entrefolre, per emprar una paraula fina. **I per desgràcia, encara cap executiu des de la constitució de 1978 fins ara, ha tingut els sants dallonses de posar sobre la taula el debat de la separació església-estat; i a hores d'ara quedaria ben clar, que cap símbol religiós (crucifixos inclosos) haurien d'estar penjats a les escoles i ens estalviaríem polèmiques absurdes.**

Per avui, n'hi ha prou, malgrat sé que poca mella els hi faran les meves paraules, però al manco el dret a la llibertat d'expressió i que no ens vulguin prendre per imbècils.

Josep Bonín

